

— Какво ще ги гледамъ! Заспали сж, сигурно, а тебе ти се сторило, че сж измрѣли!

— Измрѣха, како, ела да ги видишъ! Азъ ги гледахъ, пазихъ ги хубаво. Бутахъ ги, дърпахъ ги — не мърдатъ.

— Ехъ, Катьо, ако сж измрѣли, да му мислишъ! Какво ще ни прави госпожата? Хайде да идемъ да ги видимъ!

Отидоха и ги видѣха. Мария се чуди и не може да разбере каква е тази работа.

Тя ги натуря въ прѣстилката си и ги отнесе при господарката си.

Гледа ги госпожата, дърпа ги — нищо.

— Трѣбва нѣщо отровно да сж яли, та сж се отровили, За напрѣдъ да си отваряшъ хубаво очитѣ какво ядатъ гжскитѣ! — ядосано рече тя на Катя. — Сега ще останемъ безъ гжски. Кой ще ни даде други?

— Какво да ги правя, госпожа? — едва проду-ма Мария.

— Ще ги оскубишъ, да имъ съберешъ поне пу-ха, а тѣхъ ще ги заровишъ нѣкъдѣ край рѣката.

Мария и Катя отидоха задъ кжщата и се залови-ха да скубятъ гжсетата.

— Ще ги оставимъ въ килеря, а утрѣ ще ги заровимъ, че вече е късно. — каза Мария. — Да ги заровимъ дѣто умрѣха, Катьо!

— И Мария затвори килеря да не ги измѣкнатъ прѣзъ нощъта кучетата.

Мръкна се. Всички се прибраха и легнаха да спатъ. Работнитѣ хора рано лѣгатъ и рано ставатъ. Въ 5 часа сутринъта Катя и Мария бѣха вече на крака: трѣб-ва кокошки да се хранятъ, на прасето ярма да се за-бърка, кжща да се прѣчисти, че и да се готви за за-куска на господаритѣ.

Катя си свърши работата изъ двора и се върна при Мария.

— Иди сега събери гжсетата въ кошницата, че азъ ще дода да ги заровимъ, — каза Мария.

Ката отиде, отвори килера и гледа гжсетата ста-нали и гледатъ уплашено. Какви грозни, страшни: безъ пера, сѣвсѣмъ голи! . . Сърчицето на Катя затупа силно.